

[Stats- og udenrigsministeren.]

officielt hedder, Den Forenede Arabiske Republiks regering havde fremsat sit officielle krav om FN-styrkernes tilbagetrækning, oven i købet om deres omgående tilbagetrækning, måtte der for generalsekretæren være netop de to problemer, de to spørgsmål, hr. Per Møller her har nævnt.

For det første, om generalsekretæren personligt på egen hånd efter den rådslagning, hr. Per Møller refererede til, kunne træffe denne afgørelse, eller om han måtte være forpligtet til at gå tilbage til den forsamling, der oprindeligt besluttede udsendelsen af styrken, altså FN's generalforsamling. Det måtte være hans ene problem. Hans næste problem måtte være, om han skulle efterkomme den ægyptiske opfordring til omgående tilbagetrækning, eller om han havde tid til at føre yderligere konsultationer, rådslagninger, hvor han måtte finde det hensigtsmæssigt.

Det første spørgsmål afgjorde generalsekretæren sådan, at han fandt, at dette var hans afgørelse, den kunne han træffe, han behøvede ikke at gå tilbage til generalforsamlingen. Jeg tror, at det er en afgørelse, der kan diskuteres. Alt dette er jo nu af historisk interesse, men af meget stor og alvorlig interesse. Jeg tror, det er en afgørelse, der kunne diskuteres; U Thants synspunkt var det, at under alle omstændigheder — og det forstår jeg, at hr. Per Møller er enig i — måtte resultatet blive en tilbagetrækning, og hvad enten han selv traf denne afgørelse eller forelagde den for generalforsamlingen, så ville resultatet blive det samme.

Det næste spørgsmål, der jo er mindst lige så alvorligt, nemlig dette, at den fredsbevarende styrke trækkes tilbage netop på det tidspunkt, hvor den største risiko for en militær konflikt i disse områder er til stede, var jo mindst lige så svært, om ikke sværere. Her havde generalsekretæren en række årsager til at mene, at han var nødt til at foretage tilbagetrækningen så omgående som det skete. Vi har ikke tilstrækkelig oplys-

ning og tilstrækkelig baggrund til at vurdere, om handlemåden var den helt rigtige. Givet er det nok, at hvis man havde holdt FN-styrken på sin position, efter at ønsket om tilbagetrækning på en så kraftig måde var fremsat, kunne denne FN-styrke være kommet i en meget, meget vanskelig situation; man kunne have tænkt sig situationer, der ville have været stærkt ydmygende, ikke blot for styrken, men for hele FN's anseelse, endnu stærkere ydmygende end man måske ud fra andre synspunkter kan betragte den hastige tilbagetrækning for at være. Der kunne være optrådt incidenter, som for FN-styrken kunne have haft virkninger, som det ikke er muligt at forudse.

Endelig tror jeg, det spillede en væsentlig rolle for de overvejelser, der fandt sted, at man jo under alle omstændigheder fysisk stadig har styrken derude, den er ikke fjernet. Den er ikke i position, FN-flaget — og det må vi alle beklage meget — er strøget, men rent fysisk befinder styrkerne sig stadig i området, og det vil sige, at de også er der ved en senere behandling i FN-organerne. Når FN's sikkerhedsråd nu træder sammen — hvad vi heldigvis fra dansk side har kunnet medvirke til — ja, så vil man vide, at hvis man diskuterer et FN-organs tilstedeværelse, så er det faktisk fysisk til disposition. Hvis de politiske forudsætninger for på ny at indsætte det på bevogtningsopgaver og patruljeopgaver skulle komme til stede, så findes det og kan meget hurtigt bringes i position.

Ved den rådslagning, der fandt sted — og det er rigtigt, som hr. Per Møller refererer det, den danske FN-ambassadør hr. Tabor deltog i den, det var en kortvarig rådslagning — dér mente den danske repræsentant, at det var vigtigere at samle kræfterne og opmærksomheden om, hvilken politik der skulle føres over for den uhyre anspændte og farlige situation, der allerede dengang var under udvikling i Det mellemste Østen, en situation, der er til det yderste farlig ikke blot for freden i området og for verdensfreden, men hvor man vel ikke går